

Čís. 7113.

Zněl-li exekuční titul na zaplacení proti vydání akcií, jest dlužník oprávněn domáhati se zrušení exekuce podle § 35 ex. ř., nabízí-li vymáhající věřitel pouze vydání prozatímních listů. Lhostejno, že snad v době vzniku exekučního titulu nebyly akcie dosud vydány.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, Rv I 399/27.)

Žalobce byl na základě rozsudku ze dne 30. října 1924 Ck VII 42/24 uznán povinným, aby zaplatil žalované straně Kč 144.000 s přísl. proti vydání 1.200 kusů akcií firmy F. Na základě téhož rozsudku povolena žalované straně exekuce zabavením žalobcova platu. Žalobce podal proti této exekuci, jakož i proti exekuci vkladem vnuceného práva zástavního na své nemovitosti a proti nároku žalovaných podle § 35 ex. ř. námitky, tvrdě, že strana žalovaná žalobci nesplnila ani nezajistila vzájemné plnění, k němuž jest podle rozsudku povinna, t. j. že nikdy nenabídla žalobci jako vzájemné plnění 1.200 kusů akcií fy F. a že místo nich nabízí žalovaná strana žalobci 2 prozatímní listy na tyto akcie každý na 600 kusů akcií, jimiž se prý však žalobce nemusí spokojiti, ježto jde o jiné plnění. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud posoudil věc po stránce právní v podstatě správně a dovolatelka se marně pokouší vyvrátiti správné posouzení věci odvolacím soudem. Rozsudkem Ck VII 42/24/15 byl žalobce odsouzen zaplatiti dovolatelce 144.000 Kč s 5%ními úroky ode dne 21. srpna 1923 proti vydání 1.200 kusů akcií akciové společnosti »F.«. Z toho, že akcie tehdy ještě nebyly vydány, nelze usuzovati, že strany již tehdy věděly, že dodání akcií samých bude nemožné a že dovolatelka může tedy místo akcií dodati žalobci prozatímné listiny. Vždyť dovolatelka ještě v tomto sporu sama tvrdila, že akcie budou vydány, že vyjednává s firmou F. o vydání akcií a že dodání akcií dnes ještě není nemožné. Nelze tudíž pochybovati o tom, že když dovolatelka před ukončením sporu Ck VII 42/24 při roku ze dne 30. října 1924 prohlásila, že jest ochotna vydati žalobci 1.200 kusů akcií firmy F., že měla na mysli akcie samé a nikoliv prozatímné listiny a že také soud sám jinak tomu nemohl rozuměti. Byl-li pak v rozsudku dovolatelce uložen závazek, že musí vydati žalobci 1.200 akcií společnosti F., nelze tomu přikládati jiný význam, než že musí vydati žalobci akcie a nikoliv prozatímné listiny. V tomto směru prozatímné listiny nenahrazují akcie a právem již odvolací soud ukázal na rozhodnutí sb. n. s. čís. 5757 a na komentář Staub-Pisko čl. 222. Dovolatelka jest také na omylu, vytýkajíc napadenému rozsudku, že tu není podmínka pro žalobu podle § 35 ex. ř., poněvadž žalobce již ve sporu Ck VII 42/24 mohl namítati, že dovolatelka nemá

akcií. O to však nejde, neboť žalobce mohl předpokládati, že dovolatelka si bude moci je opatřiti a s tím dovolatelka sama počítala, jak již shora podotknuto. V tomto sporu však žalobce tvrdil, že dodání akcií stalo se nemožným následkem vyhlášení úpadku na jmění akciové společnosti F. a úpadek byl vyhlášen teprve 5. března 1925, tudíž po vynešení rozsudku Ck VII 42/24.

Čís. 7114.

Žalobní odpověď obsahující popření žalobního děje a návrh na zamítnutí žalobní prosby jest postačující nejen tehdy, když žalovaný nechce dáti jiné žalobní odpovědi, nýbrž i tehdy, zneužívá-li tohoto eventuálního návrhu k tomu, by mu byla pouze prodloužena lhůta k žalobní odpovědi.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 35/27.)

Soud první stolice odmítl žádost o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi a vrátil žalobní odpověď jako nehodící se k tomu, by o ní rok byl nařízen. V tomto směru uvedl v důvodech: Podle předpisu §u 243 druhý odstavec c. ř. s. má se odpověď na žalobu státi přípravným podáním. Náležitosti přípravného podání jsou obsaženy v §u 78 c. ř. s. Podaná žalobní odpověď neodpovídá těmto náležitostem, jelikož až na závěrečný návrh na zamítnutí žaloby s povinností k náhradě útrat jest úplně bezobsahovitá, uspokojujíc se s pouhým popřením žalobních údajů. Neobsahuje tudíž náležitostí podle §u 78 pod. 2., 3. c. ř. s. Jelikož tu jde o vadu hmotnou a nikoliv o vadu formální, nebylo lze žalobní odpověď vrátiti k opravě, nýbrž slušelo se ji hned odmítnouti (arg. z §u 84 druhý odstavec c. ř. s.). Rekursní soud nevyhověl rekursu, pokud směřoval proti zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi, vyhověl mu však, pokud směřoval proti vrácení žalobní odpovědi jako nevhodné k položení roku, zrušil tuto část napadeného usnesení a uložil prvnímu soudu, by podání přijal jako žalobní odpověď a naložil s ní podle zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice pravda, že žalobní odpověď tak, jak byla dána žalovaným ke konci jeho návrhu na prodloužení lhůty k podání odpovědi, nemá náležitostí přípravného spisu podle § 78 čís. 2 a 3 c. ř. s., že jest úplně bezobsahová, nicméně dlužno ji pokládati vzhledem k tomu, že obsahuje popření děje žalobního a návrh na zamítnutí žalobní prosby, za postačující odpověď na žalobu z důvodů, které byly podrobně uvedeny v rozh. nejv. soudu čís. 5889 sb. n. s., na něž se tuto poukazuje, které obsahem dovolacího rekursu nikterak nebyly vyvráceny. Důvody ty platí nejen v případě, když žalovaný doopravdy nechce na žalobu dáti jinou odpověď, než žalobní udání popřítí a zamítnutí žaloby navrhnouti,